

Sygn. akt II Ka 343/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 luty 2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Krystyny Kasprzak Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 19.02.2016 r.

sprawy A. S. (1) i B. G. (1)

oskarżonych o przestępstwa z art. 286§1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z 17.09.2015 r. sygn. akt II K 249/12

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.

2. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze wydatki w kwotach po 40 zł i opłaty w kwotach 220 zł od oskarżonego A. S. (1) i 120 zł od oskarżonego B. G. (1).

Waldemar Cytrowski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z 17 września 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 249/12 oskarżonego **A. S. (1)** uniewinnił od zarzucanego mu w pkt 2 przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Sąd uznał oskarżonego A. S. (1) uznał za winnego ciągu dwóch przestępstw popełnionych w ten sposób, że:

1. w okresie od 21 lipca 2009 r. do 09 września 2009 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.590,16 (...) S.A. w ten sposób, że A. S. (1) będąc właścicielem samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) wprowadził w błąd przedstawiciela wymienionego towarzystwa podając, że uszkodzenia powstałe w jego pojeździe nastąpiły w związku z kolizją drogową z samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) należącym do A. W., pomimo tego, że nie miała ona miejsca, a uszkodzenia powstały w innych okolicznościach, na podstawie czego A. S. (1) otrzymał odszkodowanie w w/w kwocie z tytułu polisy OC pojazdu F. (...), czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w S.,

2. w dniu 15 lipca 2010 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11 000 zł (...) S.A. w ten sposób, że będąc właścicielem samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) wprowadził w błąd przedstawiciela wymienionego Towarzystwa podając, że wszystkie uszkodzenia w jego pojeździe nastąpiły w wyniku uszkodzenia poprzez spalenie 13/14.07.2010 r., a wiele z tych uszkodzeń powstały w innych okolicznościach i na tej podstawie A. S. (1) zgłosił szkodę z tytułu polisy AC pojazdu S. (...) nr polisy (...), którą zawarł w dn. 19.03.2010 r. z osobą uprawnioną B. G. (2), czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. przestępstw z art. 286 § 1 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, art. 33 § 1 – 3 kk i art. 4 § 1 kk skazał go na kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 15 złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonych A. S. (1) i A. W. solidarnie do naprawienia szkody w kwocie 2.590,16 na rzecz (...) SA z siedzibą w S. w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego **B. G. (1)** za winnego tego, że 19 marca 2010 r. w miejscowości K. działając w zamiarze pomocnictwa A. S. (1) we wprowadzeniu w błąd i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.700 zł (...) S.A., będąc uprawnionym do zawierania umów ubezpieczenia w imieniu (...) S.A. podczas zawierania umowy ubezpieczenia o nr (...) w zakresie AC dla pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), nr (...) (...) należącego do A. S. (1) sporządził wniosek i dokumentację fotograficzną wymienionego pojazdu w ten sposób, że przedstawił go, jako sprawny technicznie i nie noszący uszkodzeń mechanicznych nadwozia, gdzie faktycznie pojazd S. (...) posiadał uszkodzenia pochodzące z kolizji drogowej z dn. 02.02.2009r. zgłoszonej w (...) S.A., czym działał na szkodę (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk z tym, że Sąd Rejonowy przyjął, że podczas zawierania umowy ubezpieczenia w dniu 19.03.2010r pojazd marki S. (...) posiadał ponadto uszkodzenia, które powstały także w innych okolicznościach niż przyjęte w zarzucie a nadto przyjął, że żadne z uszkodzeń tego pojazdu nie zostało zawarte we wniosku o ubezpieczenie AC a niewskazanie ich we wniosku doprowadziło do zawyżenia wartości pojazdu na kwotę 20.700 zł podczas gdy faktycznie wartość pojazdu powinna wynosić 9.700 złotych i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 4 § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary na okres próby 3 lat.

Nadto na podstawie art. 41 § 1 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego B. G. (1) zakaz prowadzenia działalności związanej z ubezpieczaniem pojazdów na okres 1 roku.

Apelację wniósł obrońca, który w części dotyczącej B. G. (1) zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. oraz art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 4 k.k., a także art. 41 § 1 k.k., błąd w ustaleniach faktycznych, a z ostrożności procesowej również niewspółmierność orzeczonej kary.

W części dotyczącej A. S. (1) obrońca zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 72 § 2 k.k., a także art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i błąd w ustaleniach faktycznych.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę pkt. IV wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. G. (1) i uchylenie pkt VII oraz V i VII w części dotyczącej tego oskarżonego oraz o uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od zarzucanych mu czynów i uchylenie pkt V, VI i VIII w części dotyczącej tego oskarżonego ewentualnie w razie przyjęcia, że nie istnieje ciąg przestępstw co do zarzutu 1 aktu oskarżenia wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Apelacja nie jest zasadna.

Obraza prawa materialnego zachodzi tylko wówczas, gdy istnieje niezgodność między zastosowanym przepisem prawa materialnego, a prawidłowo ustaloną przez Sąd podstawą faktyczną orzeczenia. Stąd też w sytuacji, w której Sąd poczynił niesłuszne ustalenia faktyczne, a z tego wynikało niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego zachodzi podstawa wskazana w punkcie 3, a nie w punkcie 1 art. 438 kpk. .

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 kpk prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że oskarżeni popełnili przypisane im przestępstwa. Sąd I instancji w prawidłowo sporządzonym, a więc spełniającym kryteria art.424 kpk uzasadnieniu wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Ustalona zatem przez Sąd wersja, jeżeli tylko nie opiera się na ocenach dowolnych i jest logicznie poprawna czyni zarzut błędu w ustaleniach faktycznych bezzasadnym, natomiast uzasadnienie takiego zarzutu opiera się na ocenach dowolnych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

Już z zeznań świadka P. K. – specjalisty zespołu ds. analiz danych szkodowych ubezpieczyciela wprost wynika, iż nawet ze sporządzonych przez oskarżonego B. G. słabej jakości zdjęć pojazdu wynika, iż pojazd był uszkodzony- ubytki w atrapie, prawy kierunkowskaz nie przylega do reflektora, uszkodzony tylny zderzak i prawy przedni błotnik, brak powietrza w tylnej prawej oponie, lewe nadkole wystające ponad błotnik. Takie zatem widoczne braki nie mogły zostać nie zauważone przez agenta ubezpieczeniowego, co obligowało go do ujęcia ich we wniosku do polisy. Nawet po spaleniu pojazdu 14.07.2010 r. miał on widoczne liczne uszkodzenia.

Z pełnych, jasnych i niesprzecznych opinii biegłych P. A., P. Ż. i C. K. wprost też wynika, iż w czasie ubezpieczania samochodu przez oskarżonego B. G. był on uszkodzony. Z opinii biegłych A. i Ż. wynika nadto, iż nie mogło dojść do kolizji pojazdów kierowanych przez oskarżonych S. i W.. Dlatego w oparciu o takie oczywiste dowody Sąd prawidłowo odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych.

Stwierdzone z kolei uszkodzenia samochodu znacznie obniżały jego wartość, a zatem przyjęcie maksymalnej sumy ubezpieczenia w polisie AC na kwotę 20700 zł odbiegało od jego rzeczywistej wartości, która wynosiła 9700 zł.

Niewspółmierność kary (środka karnego) jest pojęciem ocennym i z powodu niedookreśloności kryteriów „współmierności” występuje często. Zmiana więc w zakresie wymiaru kary jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy jest on tak rażąco błędny, że nie może zostać utrzymany, a więc kiedy kara w powszechnym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Dlatego, aby orzekane kary były odbierane jako sprawiedliwe sąd powinien kierować się wskazaniem zawartymi w art. 53 kk, a w szczególności w § 2 tego przepisu. Niewspółmierność taka nie zachodzi w zakresie kary i środka karnego orzeczonych wobec oskarżonego B. G. oraz kary orzeczonej wobec oskarżonego A. S.. W szczególności Sąd odwoławczy podziela argument Sądu I instancji, iż oskarżony B. G. nadużył potrzebnego do wykonywania zawodu agenta ubezpieczeniowego zaufania. Dlatego na najkrótszy możliwy okres powinien być pozbawiony możliwości ubezpieczania pojazdów.

Wobec treści wyroku o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podst. art. 636§1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

SSO Waldemar Cytrowski